

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

ΜΙΚΡΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Θερμοπύλες

Γ'

Κάποτε ξεχαστήκαμε, πουλί της ανάγκης,
 δύο χιλιάδες χρόνια στής μνήμης τὰ γε-
 (λάσματα

ἐμεῖς ποὺ ξεκινήσαμε χαμογελώντας
 νὰ ζήσουμε τὰ ἔργα τοῦ ὕψους
 καὶ τὴ μοσχοβολία τοῦ κρίνου ν' ἀνα-
 (πνεύσουμε,

κι ἄς μὴ στραφοῦν,
 ἄς μὴ στραφοῦν τὰ πνεύματα ἐνάντια
 στὸν ἄνεμο ποὺ καρτερούμε δύο χιλιάδες
 (χρόνια.

Ἐμεῖς ἐσκύσαμε ὥριμοι στὰ σχήματα
 τοῦ παραγμένου μας ὕπνου, γλυκὸ πουλί,
 καὶ σταθερὰ ἀτενίσαμε τὴν ἡσυχία τῶν
 (θεῶν

ποὺ βούλιαζε στῆς ἀχόρταγης παλάμης
 (τὸ κενό,
 ἐμεῖς πάνω σὲ τοῦτες τὶς πέτρες
 ἀκούγοντας τὸ πέσιμο τῶν κορμιῶν στὸ
 (βάραθρο

καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ κούκου
 ἀκολουθώντας ἀπὸ πηγὴ σὲ θάλασσα
 καὶ στέγνωσε τὸ αἷμα μας στὰ ξένα μά-
 (τια

ὅταν ποτίζαμε μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ μυαλοῦ
 τὰ ραγίσματα τῆς γῆς, πατώντας στὶς
 (φωνές,

στὶς φωνές τῶν ἐλεύθερων πνευμάτων
 (προσηλωμένοι·

ἐμεῖς, ποὺ δὲν ἀξιώθήκαμε
 οὔτε τὴ γαλήνῃ τῶν νεκρῶν,
 πεθάναμε, πουλί, τὸ θάνατο ὅλης τῆς οἰ-
 (κουμένης.
 5.5.73

Δ'

Σὲ τοῦτο τὸν ἀλύγιστο τόπο
 θαραίνει πάνω στ' ἀγκάθια τῆς ξεραμέ-
 (νης γῆς
 ἡ σιωπὴ τῶν μνημείων ποὺ φεύγουν πρὸς
 (τ' ὄνειρο

μὲ τὶς ἀνέγγιχτες στάλες τοῦ νεροῦ
 κι ὁ βαθὺς, ὁ ἀσκίαστος ὕπνος τῶν μαρ-
 (μάρων

στὶς ρίζες τῆς μετέωρης κληρονομιάς·
 καὶ θαραίνουν οἱ πατημασιές στὰ χιονι-
 (σμένα βουνὰ

τῶν ἀετῶν ποὺ κλείστηκαν σκυφτοὶ
 στῆς πέτρας τὸν πικρὸ στεναγμό.

Κι ἐμεῖς ποὺ δὲν πιστεύουμε πιά σ' ἄλ-
 (λους θεοὺς

ἢ σὲ καμαρωμένους βασιλιάδες μένουμε
 (ἐκεῖ

ποὺ ταξίδεψε τῶν ἀκάθιστων ὕμνων ὁ
 γυρεύοντας σὲ δρόμους ἄλλους τὴ συν-
 (άντηση

τὴ συνάντηση τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ πᾶ-
 (γου καρτερούμε

ἀκοίμητοι στὸ πέλαγο καὶ στὴ μνήμη
 ἰχνογραφώντας στὸ χῶμα τὸν ἥλιο
 ποὺ περιμένουμε πιστὰ ν' ἀνατεῖλει
 ἀπ' τὸ λιγνὸ κορμὶ τῆς ἐφτάλοφης πόλης.
 5.5.73

Γιῶργος Καραχάλιος

Στάσιμο

Στὰ Λιόσια στὰ Σεπόλια στὸ Παγκράτι
 στὶς ἀστικές γραμμὲς τῶν λεωφορείων
 οἱ Ἕλληνες ἀπὸ παλῆα γνωστοὶ
 ἀπὸ τὴν Πάτρα τὴν Κομοτηνὴ καὶ τὴ
 (Θεσσαλονίκη.

Στοὺς δρόμους συνεχίζουν τὴ ζωὴ τους
 στὸ καθαρὸ γυαλὶ τοὺς καθρεφτίζουνε τὰ
 (πρόσωπα

φαίνονται εἰρηνικὰ
 ὅμως τὰ καίει ἡ προσωπίδα ποὺ φορᾶνε
 τὸ ἀλάτι τρώει τὸ σκληρὸ θυβὸ τους.
 Στὴν ἄσφαλο κυλάει τὴ ρόδα τῆς

κι ἡ ὥραία τραγουδίστρια,
 ντυμένη μ' ἄλλεπάλληλα φλούδια κρεμυ-
 (διοῦ

τὴν ροκανίζει ἕνας χοντρὸς ἀρουραῖος τὸ
 (βράδυ
 ποὺ στενάζει ἡ φωνὴ τῆς στὴν ὥρα τῶν
 (ἀκροατῶν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Στὶς μέρες ποὺ περνᾶνε γρήγορα μετὰ
 (τὴν δουλειὰ
 κι ὁ σκατζόχοιρος τρέχει νὰ μαζεθεῖ στὰ
 (γυαλισμένα του ἀγκάθια
 ἢ μιά μου κεραία τρέμει ἀπὸ τὴν αἰσιο-
 (δοξία τῆς ἄλλης.

Βασίλης Ἀρφαῆνης

Ὁ θάνατος δὲν μοιάζει πάντα

1

Ἀκόμα ἀπ' τὴν ἴδια πληγὴ εἶναι πε-
 (σμένοι
 ἐξημερωμένοι ἀπὸ τὴ σπιτική ζωὴ τόσων
 (γενιῶν